

Случило се тая година голѣмо плодородие. Нивята скласили човѣшки бой. Ливадитѣ избу-ели. Коситбата почнала по-ра-но. Дето очи обѣрнешъ по-ли-вади — косачъ се изпрѣчва. Птичкитѣ се стрелятъ надъ ни-вята, ловятъ мушици. Щърке-литѣ крачатъ край потока, от-татѣкъ ливадитѣ, изъ мочури-тѣ. А полскитѣ билки и горо-цвѣтъ дѣхатъ подъ топлитѣ лжчи и пълнятъ чашки съ пра-шецъ за пчелитѣ. . .

Ето и щурецѣтъ подскача съ дългитѣ си крака. Лута се тукъ-тамъ, спира за мигъ да обгле-да наоколо, да се порадва на чудния лѣтень день. Вслушва се въ шепота на листи и кла-сове и, унесенъ въ радостъ, за-пѣва: щуръ, щуръ. . .

Пѣе щурецѣтъ и гледа, какъ птичкитѣ волно летятъ въ не-беса. Исква му се, да се понесе като тѣхъ и да извика на всич-ки: стига сте работили! Какво

ще разберете отъ красотата на лѣтото, като сте се лапнали въ косене, плѣвене, копане! . . .

Щурецѣтъ прескочилъ предъ единъ косачъ. Той съ запрет-нати ржкави мѣталъ косата. Нищо не виждалъ. Само ко-сѣлъ. Щурецѣтъ изтананикалъ пѣсничка, а косачѣтъ и не чу-валъ. Не само не чувалъ, а безъ малко щѣлъ да му отсѣче кра-ката.

— Тю-бре! — Слѣпецъ! Не вижда! Толкова записанъ въ своето косене!

Щурецѣтъ прехвъркналъ надъ сладкодѣха мащерка, изъ чиито китни цвѣтове се ровѣли пчели и събирали прашецъ.

Поздравилъ ги, а тѣ и глава не вдигнали.

— Роби родени и такива ще си умратъ! Да ги съжалишъ, — рекълъ Щурчо.

Пакъ заподскачалъ. Отъ ви-соко зърналъ мравунякъ, по-чернѣлъ отъ мравки.